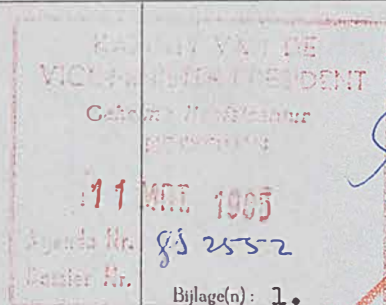

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

B. V. D.

Aan Zijne Excellentie
de Vice Minister-President,
Plein 1,
'S-GRAVENHAGE.

Bijlage(n): 1.

Uw brief van:

Nr. 775.546

Onderwerp:
Surinaamse en Antilliaanse
aangelegenheden.

's-Gravenhage. 14 maart 1965
Stadhoudersplantsoen 25

GEHEIM

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie het volgende mede te delen.

1. Nationalisten in Suriname richten zich tot de jeugd

Blijkens een publicatie in het januari-nummer van de "Nieuwsbrief", het partijblad van de PNR in Suriname, zal de Nationalistische Beweging Suriname in de eerste week van maart a.s. een bijeenkomst voor Surinaamse jongeren beleggen.

Tijdens deze bijeenkomst zullen de volgende onderwerpen ter discussie worden gesteld:

- a. Jeugd en politiek;
- b. Nationale eenheid;
- c. Grondslagen voor de economische ontwikkeling van Suriname.

Bekend is, dat de Partij van de Nationalistische Republiek in Suriname haar aanhang grotendeels recruteert uit de Creoolse jeugd. De thans geplande bijeenkomst moet mogelijk worden gezien als een poging deze invloed uit te breiden tot andere raciale

- 2 -

GEHEIM

Behoort bij schrijven no. 775.546.

Dit exemplaar bestaat uit 3 blz.

groeperingen.

Het besluit tot het houden van deze politieke bijeenkomst kan mede een gevolg zijn van een bezoek dat de vertegenwoordiger van de Progressive Youth Organisation uit Brits Guyana, Desmond Shepherd, in oktober 1964 aan Suriname bracht. Bij die gelegenheid adviseerde Shepherd de leiding van de PNR om nog meer aandacht aan de jeugd te schenken dan voorheen en te trachten de Surinaamse jeugd in z'n geheel voor het nationalistische standpunt te winnen.

Opgemerkt zij, dat het bestuur van Labor Omnia Vincit, de vereniging van studerenden aan de Surinaamse rechtsschool, zich van de in maart te houden bijeenkomst heeft gedistancieerd.

2. Belangstelling van Peking voor Suriname

Gebleken is, dat de belangstelling van Rood-Chinese zijde voor Suriname toeneemt. Zo wordt er onder meer vanuit Nederland, Rood-China en Engeland communistisch Chinees propagandamateriaal naar Suriname verzonden.

Uit betrouwbare bron werd vernomen, dat leden van de Chinese vertegenwoordiging in Den Haag contacten hebben gelegd met Surinaamse nationalistten in Nederland.

3. Politieke activiteit onder Antilliaanse studenten in Nederland

In de sedert jaren rustige Antilliaanse studentenbeweging in Nederland worden de laatste tijd tekenen van onrust waargenomen.

In januari j.l. werd onder Antilliaanse studenten in Nederland een manifest verspreid, waarin kritiek werd geleverd op de huidige politieke verhoudingen in de Antillen en waarin onder meer gesteld werd dat het "de plicht van de Antilliaanse studenten is een klasse met politiek bewustzijn te scheppen op basis van een progressieve ideologie".

Behoort bij schrijven no. 775.546.

Dit exemplaar bestaat uit 3 blz.

Zowel in Nederland ("Algemeen Handelsblad") als op de Antillen ("Beurs- en Nieuwsberichten") werd door de pers enige aandacht aan het verschijnen van dit manifest besteed.

Gebleken is, dat de actie tot dusver weinig weerklank vindt in kringen van Antilliaanse studenten in Nederland en moet worden beschouwd als individuele activiteit van enkele in Amsterdam studerende Antillianen. De voornaamste initiatiefnemer is de Antilliaan Adriaan Michael Moen, geb. 15-12-1938 te Curaçao, die aan de gemeentelijke universiteit te Amsterdam politieke en sociale wetenschappen studeert.

Een vertaling van het manifest, dat in het Papiaments verscheen, gaat als bijlage bij dit schrijven.

HET HOOFD VAN DE DIENST

Mr. J. S. Sinnighe Damsté

Antilliaans Studenten-Manifest

Positie
van een Antilliaanse
voorroede.

Historisch Perspectief. Vroeger, dat is dan voor de tweede wereldoorlog, was een universitaire opleiding of een andere vorm van daarmee te vergelijken specialisering het voorrecht van groepen, die in de samenleving een heersende positie innamen. Studenten uit deze klasse waren onbekend met de noodzaak zich bezig te houden met welke gemeenschaps-problemen dan ook. De stabiliteit van de sociaal-politieke orde - zowel in het eigen land als in de wereld - verzekerde de positie van hun groep en de financiële toestand van hun ouders. Voor hen hield de toekomst geen problemen in.

De tweede wereldoorlog en het industrialiserings-proces hebben echter belangrijke wijzigingen in deze toestand gebracht. Tegenwoordig, in 1964, komt een grote groep studenten in West Europa uit de middenstand en de arbeidersklasse. Hun aanwezigheid en activiteiten hebben het karakter van de studenten-samenleving drastisch doen veranderen. In deze omstandigheden wordt het beeld van de student als een verschijnsel, dat volledig los staat van de gemeenschap en hoe dan ook geen functie heeft, niet aanvaard.

Alternatief. Een standpunt, dat volledig verschilt van de steriele en nihilistische opvatting over de student is dat studenten een taak hebben in de gemeenschap. Daarom is de revalidatie van hun positie een noodzaak. Voor de Antilliaanse studenten is deze noodzaak even urgent.

De ontwikkeling van onze gemeenschap eist een passende ideologische oriëntering. Identificatie met de hedendaagse progressieve machten is noodzakelijk. Deze eis stelt ook de aardrijkskundige ligging van de Antillen. Onze Antillen worden omringd door volkeren, die geen materiele overvloed kennen; zij beogen een verbetering van hun miserabel bestaan, zij strijden om terugwinning van hun menselijke waardigheid, die verloren ging tengevolge van een feodaal en kapitalistisch systeem.

"Maatschappelijk Engagement", dat wil zeggen een tot uitdrukking brengen van het besef van eenheid met de gemeenschap en haar problemen is een onderdeel van onze verantwoordelijkheid als meerderjarige burgers. Met betrekking tot onze eilanden en onze gemeenschappen betekent dit dat OOK WIJ VERANTWOORDELIJK ZIJN VOOR DE KOREN, DIE DOOR DE ANTILLEN WORDT GEVOLGD.

De huidige toestand op de Antillen toont dat, afgezien van alle economische en materiele vooruitgang, de sociaal-politieke en culturele ontwikkeling wordt vertraagd door een sociaal-anachronisch systeem, dat wordt gehandhaafd door traditionalistische en kapitalistische machten. De Antillen zijn op een punt gekomen waarop het oude beeld dat het sociale leven regelt zelfs niet meer doeltreffend werkt.

Analysa van de Sociaal-Politieke Toestanden in onze gemeenschappen met betrekking tot de Machtstructuur op de Antillen.

De Nederlandse Antillen bestaan uit zes eilanden, die van elkaar

verschillen voor wat betreft de middelen van bestaan van het merendeel van hun bevolking, de wijze van economische productie, welvaart, ontwikkelingspeil, koloniaal verleden, taal en "radicale" samenstelling van hun bevolking. Deze verschillen, maar voornamelijk de gevolgen van het koloniale systeem, dat zij met elkaar gemeen hebben, leiden ertoe dat de zes eilanden noch samen noch elk op zich zelf een ware en stabiele eenheid vormen. De graad van integratie die nodig is om een "natie" te vormen, ontbreekt.

In werkelijkheid is de sociale integratie niet algemeen, maar beperkt tot de groep familie-leden, tot de kring van vrienden en kennissen die wat groter is, of op z'n hoogst tot de categorie mensen van de wijk of kleine gemeenschap, waartoe de betrokken persoon behoort. Er bestaat geen Antilliaans volk.

Behalve enkele groepen die een meer uitgebreide vorm van samenwerking kennen is het over het algemeen zo dat de andere groepen, die de bevolking van de zes Nederlandse eilanden in het Caraïbisch gebied vormen, geen gemeenschappelijke koers of nationaal streven kennen.

Instellingen zoals de kerk, de politieke "Partijen" en de Handel hebben ertoe geleid dat bepaalde waarden en doelstellingen door alle mensen werden aanvaard.

Daar deze waarde en doelstellingen echter van een voornamelijk individualistische aard zijn, zullen zij geen sociale integratie en eenwording van de verscheidene groepen binnen onze Antilliaanse samenleving tot stand kunnen brengen.

Bovendien zullen de inspanningen van de Kerk en de "Partijen" om integratie tot stand te brengen tussen mensen van verschillende sociale klassen ook niet slagen, daar er bepaalde formidabele hindernissen de realisering van dit streven in de weg liggen.

De hindernissen zijn van institutionele en sociaal-economisch aard. De grootste zijn discriminatie, traditionalistische sociale verhoudingen, de onderwetse katholieke moraal, armoede en werkloosheid.

Onder deze omstandigheden is het onvermijdelijk dat de betrekkingen tussen de leden van verschillende groepen in de gemeenschap worden bepaald door de stereotype opvatting, die zij over elkaanders groep hebben.

Deze stereotypen verhinderen een doeltreffende samenwerking tussen grote groepen, die analoge belangen hebben.

Daar het de genoemde instellingen zijn die het sociale leven regelen, zijn zij ook in een positie om deze toestand te laten voortduren.

Met uitzondering van de Handel, zouden zij evengoed de macht kunnen verwerven om sociale en politieke wijzigingen aan te brengen. Dat hangt af van hun ideologie, dat wil zeggen van hun waarde en normen, hun doelstellingen en ook van hun "kader", dus mensen die verkondigen en trachten om werkelijk te maken wat de ideologie voorschrijft als wenselijk en rechtvaardig.

Van alle belangrijke instellingen in de gemeenschap, heeft vooral de Partij de plicht om het bereiken van nationale doeleinden te formuleren, propageren en te eisen. Zij heeft de taak de bevolking deze doelstellingen uit te leggen.

Dit eist de politieke opvoeding.

Alleen de strijd om deze doeleinden zal de integratie en eenwording die nodig zijn voor de ontwikkeling van onze samenleving kunnen bewerkstelligen. Het is nog nooit gebeurd dat men alleen met moraliseren belangrijke wijzigingen in een samenleving tot stand

heeft kunnen brengen.

Essentiële wijziging kan alleen worden bereikt door georganiseerde collectieve macht.

De Machtsstructuur na de jaren 1945 - 1948

Het is nu al bijna tien jaar geleden dat de Nederlandse regering de Antillen het Statuut heeft opgelegd.

Deze juridische regeling was een poging om een arcaïsche politieke structuur aan de passen aan het streven van de overheersende groepen en van het Antilliaanse volk.

In werkelijkheid heeft het Statuut gediend om de positie van de heersende groepen te bestendigen.

Het streven was naar autonomie of naar een regering voor de landskinderen. De politieke leiders eisten een machtswisseling.

Onder de leuze "wij regeren" hebben zij een beweging op gang gebracht waardoor zij tot hun huidige posities werden verheven. Toen lag de toekomst van onze eilanden in hun hand. Zonder organisatie, zonder een passende ideologie, zonder kader en ten gevolge van hun betrekkingen met kapitalistische belangen, was deze toestand te voren gedoemd tot een zeer tijdelijke duur.

Degenen die uiteindelijk het grootste voordeel zouden putten uit de overgang van een koloniaal bestuur naar een systeem van "autonomie", waren de overheersende groepen. Deze overheersende groepen bestaan uit "aristocraten" en kapitalisten. De kapitalisten bevonden zich in de gunstigste positie vanwege hun economische macht. Van de "aristocraten" koesterde een deel de hoop op terugkrijgen van hun positie uit het oude verleden, terwijl het andere deel ernaar streefde zijn eigen positie te verbeteren. Thans verkeren zij in een positie om de autonomie en de koers daar van te "helpen leiden". Daar er geen andere georganiseerde groep van politieke betekenis bestaat die een ware alternatief hiervoor biedt, kan deze toestand voortduren in het nadeel van de gemeenschap.

De strijd om de macht na 1954, de strijd tussen Land en Eiland is ten dele een voortzetting van de tegenstelling tussen de twee delen van de Bourgeois van onze eilanden. Het belangrijke verschil is tegenwoordig, dat het probleem dat voorheen een eilandelijk probleem was, thans een inter-eilandelijk probleem is geworden wat grote gevolgen met zich meebrengt. De Arubaanse protestantse families en de Arubaanse handel vormen een belangrijk onderdeel van de coalitie die tegen de groepen van de machtigste Antilliaanse kapitalisten is. Hun positie op elk van de eilanden (i.c. Caracao en Aruba) wordt gesteund door eilandelijk chauvinisme van de respectieve bevolkingen.

Deze tegenstellingen vinden hun oorsprong in de economische en politieke evolutie van de koloniale tijd.

Het sneuvelen van de "plantage-economie" en de bloei van het Antilliaanse handels-kapitalisme hebben respectievelijk ertoe geleid dat de Antilliaanse protestantse families op Curacao hun macht, positie en prestige verloren, terwijl de kapitalisten van dit eiland zich hebben ontwikkeld tot een macht van politieke betekenis.

Door hun vertegenwoordiging in de "Koloniale Raad", dus de vroegere plaatselijke regering van de "Kolonie Curacao", waren de kapitalisten verantwoordelijk voor de politiek jegens Aruba, wat inhield dat zij de vestiging van Arubaanse handel met succes konden verhinderen.

De betrekkingen tussen Aruba en Curacao waren betrekkingen van ondergeschiktheid van Aruba aan Curacao, wat in werkelijkheid hierop neerkwam dat de groepen, die op laatstgenoemd eiland een heersende positie bekleedden, konden regeren over de bevolking en de belangrijke families van eerstgenoemd eiland.

Na de komst van de oliemaatschappijen op Aruba, in 1924, begon deze vernederende toestand ondraaglijk te worden. Niettemin heeft het tot 1946 geduurd voordat de Arubanen het recht kregen hun eigen openbare aangelegenheden zelf te regelen. Voorheen besliste eerst de Koloniale Raad en later beslisten de Staten, die ten dele door de gouverneur werden benoemd, hoe de Arubaanse overheidsmiddelen zouden worden gebruikt.

De twee politieke blokken op de Antillen vertegenwoordigen de strijd om de macht tussen de twee delen van onze bourgeoisie en hun bondgenoten, ondanks het feit dat velen van hun aanhangers en "fanatiekelingen" uit andere sociale kringen komen.

Het belang van de kapitalisten-groepen is in de eerste plaats een handhaven van het huidige "klimaat", dat hen zeer gunstige mogelijkheden biedt om rijkdommen te vergaren; de winst-percentages zijn op de Antillen hoog en de belastingen zeer laag. Klaarblijkelijk bestaat er geen efficiënte georganiseerde macht om de economische activiteiten van de Antilliaanse kapitalisten te leiden in een richting die in overeenstemming is met de doelstellingen die werden uitgestippeld als nationaal streven.

Het belang van de "aristocraten" is hun positie te heroveren met de hulp van hun bondgenoten. Het gevolg hiervan zal zijn dat de traditionalistische betrekkingen tussen de verscheidene "radicale" groepen wordt voortgezet.

Modernisering van onze samenleving is noodzakelijk.

"Partij" is op de Antillen de naam van een groot aantal mensen die zich met een bepaalde politieke figuur hebben geassocieerd. Wat op de Antillen "Partij" heet is in werkelijkheid geen partij omdat zij geen georganiseerde politieke structuur hebben en ook geen ideologie bezitten. De huidige "partijen" kennen geen complex van nauwkeurig omschreven doelstellingen of een ideologische grondslag die geen enkele twijfel overlaat en zowel door leden als voorstanders wordt aanvaard.

Hun leden hebben noch rechten noch duidelijk geformuleerde plichten en de leiding in de "partij" wordt op zeer persoonlijke basis gegeven. De opperleider of de leiders zijn de concrete gedaanten van de Antilliaanse "partijen". Zij zijn de "partij".

Deze factoren tonen dat de "partijen" op de Antillen geen vaste koers hebben. De politiek, zoals wij die hebben leren kennen, is het spel van een groepje mensen. Zonder fundamentele wijzigingen in de "partijen" en de "politiek" is vooruitgang vergeleken met de betrekkelijke stagnatie van de laatste tien jaar onmogelijk.

Daarentegen zijn vele mensen bereid zich politiek te binden ten einde sociale verzorging te krijgen. Zij krijgen een bepaalde levenszekerheid als beloning voor hun stem en trouw aan de leider(s) van de "partij" die zij hebben gekozen.

Behalve de persoon van de leider(s) zijn er ook andere maatstaven, zoals "ras" en het geboorte-eiland, die voor vele mensen van even groot belang zijn voor een associëring met de een of andere politieke figuur.

Deze stijl van politieke associatie bevat fascistische elementen.

De kiezers krijgen van geen enkele partij politiek onderwijs. Dit leidt ertoe dat zij hun sociale belangen niet kunnen onderscheiden.

Door deze fout blijven het irrationele, vooroordeel en emotie de politieke activiteiten van een groot deel van de bevolking overheersen, wat nergens anders voor dient dan voor de afremming van de ontwikkeling van onze gemeenschappen.

Zolang deze toestand blijft voortduren hebben wij nog een aanwijzing dat de politieke leiders in hun taak hebben gefaald. Zij hebben niet getracht politieke en sociale wijzigingen te bewerkstelligen volgens een veelomvattend ontwikkelingsplan. En zonder dit wordt de modernisering van het politieke en sociale leven alsmede van de opvatting over waarden en normen die onze cultuur vormen, verhinderd.

Als de daden van politieke leiders hun ideeën en doelstellingen reflecteren dat is er geen andere conclusie te trekken dan dat een status quo voor hen het kardinale punt is waar het om gaat. Grote ongelijkheid van bezittingen, waarden en sociale mogelijkheden worden klaarblijkelijk aanvaard als onvermijdelijk en niet onrechtvaardig.

Op deze wijze wordt het paternalisme van de koloniale tijd voortgezet.

Afgezien van de activiteiten en plannen van de politieke figuren is er ook nog de regeling die Statuut heet om een voortzetting van het huidige systeem te waarborgen.

Antillianisatie en het nieuwe "kader". Een van de belangrijke sociale wijzigingen die zich in de afgelopen 10 jaar

hebben voltrokken is de Antillianisatie van functies bij het ambtenarenwezen, het onderwijs en in de politiek. Dit proces is van invloed op functies op twee niveaus, namelijk de functies van de middenklasse en die van de overheersende klasse. De politieke leiders hebben dit verschijnsel gepropageerd en geïdentificeerd met idealisme, maar met het begrijpelijke doel om hun eigen posities te behouden en te versterken. Door middel van deze politiek hebben zij meegewerkt aan de sociale wijzigingen die zij niet konden tegengaan, omdat degenen die uit hun eigen samenleving kwamen gingen om zich te specialiseren naar hun land terugkeerden met de opvattingen en normen van werkende en industriële gemeenschappen. Dit brengt met zich mee dat zij terugkeren met een opvatting die voornamelijk belangrijk analytisch, rationeel en kritisch is. Voor hen is politieke integratie voornamelijk gebaseerd op vroom aan een leider, een "ras" en in hun geboorte-eiland onaanvaardbaar geworden.

Bovendien zijn zij zeer bewust niet bereid om bij voorbaat te leven in overeenstemming met normen die door de godsdienstige instellingen worden voorgeschreven als de "juiste levenswijze".

Tien jaar na het Statuut bevinden zich meer dan 1000 Antillianen in Nederland om zich te specialiseren en nog enkelen in andere landen. Wie zijn zij? Welke functie zullen zij krijgen in het arbeidsproces op de Antillen en welke positie zullen zij in de samenleving gaan innemen? Wat zijn hun opvattingen over de ontwikkeling van hun gemeenschap in de nabije toekomst met betrekking tot andere delen van het Caribische gebied, met Venezuela en het "Kontinental Krijg"?

De jeugd van vandaag zijn de leiders van morgen. Hoe dan ook, degenen die hun studie voltooiden en naar de Antillen terugkeren worden daar het nieuwe werkende "kader".

Om het sociaal-politieke en economische systeem te handhaven is het logisch dat de opperhoofden van de belangrijke partijen het nieuwe kader voor hun zaak moeten winnen. In dit verband moeten wij de houding en activiteiten met betrekking tot het kaderin-ops en de politiek van de belangrijke figuren van de grote partijen zien.

Een verkader zou zich wel eens kunnen ontwikkelen tot een politiek kader en zou een heel andere ideologie kunnen hebben en sympathie kunnen koesteren voor een sociaal-economisch en politiek systeem, dat duidelijk verschilt van dat wat thans op de Antillen bestaat. Om dit te voorkomen, trachten de vertegenwoordigers van de "partijen" die aan het bewind zijn ons het ouderwetse begrip te doen aanvaarden, dat bekend staat als "the student as such". Dit betekent dat studenten zich niet moeten bemoeien met problemen van de gemeenschap die van politieke aard (zouden kunnen) zijn. Zij bekijken het van hun kant als: Dit is niet jullie terrein. Deze houding is het bewijs van een conservatisme van formidabele omvang.

DE TIJDEN VERANDEREN en wij veranderen met de tijd mee, zo heeft een beroemde Engelse letterkundige eens opgemerkt. Nog juist is wat het politieke genie van de vorige eeuw heeft gezegd, namelijk dat vele filosofen de wereld hebben geïnterpreteerd, maar dat het de plicht is haar (de wereld) te veranderen. Wij kunnen daaraan toevoegen: naargelang de eisen van de moderne evolutie, die worden bepaald door de industrialisering en het rationalisme.

Het zijn de mensen die de levensomstandigheden wijzigen, die de "tijd" een bepaald karakter geven en niet omgekeerd.

Sociale Emancipatie: De Moderne geschiedenis begon voor de Antillen toen de oliemaatschappijen zich op Curaçao en Aruba vestigden.

In de jaren na 1916 en 1924, werden de materiële toestanden die nodig waren om de emancipatie te bewerkstelligen (deze was sedert 1863 afgekondigd), geschapen door voornoemd industrie-systeem.

Volgens dit systeem wordt elk mens beloond en behandeld naar wat hij presteert. De nieuwe waarden en normen die door dit systeem in onze gemeenschappen werden geïntroduceerd hebben de traditionele betrekkingen verzwakt, zonder deze echter definitief te wijzigen. De fase van de definitieve wijziging is thans ingetreden. In de loop der tijden hebben de welvaart en onderwijs die met de uitbreiding van de economie gepaard gaan, de opvattingen van het merendeel van de bevolking tot op zekere hoogte veranderd, zodat zij het koloniale en paternalistische systeem niet als rechtvaardig en normaal konden blijven beschouwen.

De vernietiging van de superioriteit van de Europese mogendheden in de tweede wereldoorlog en het vertrouwen in nationaalistische idealen hebben de politieke emancipatie helpen bevorderen in alle kolonies ter wereld.

Vooral bij de volkeren die hebben moeten strijden voor hun autonomie en onafhankelijkheid. Deze strijd heeft het merendeel van deze volkeren hun gemeenschappelijke belangen doen beseffen. Bovendien heeft deze strijd hun een basis gegeven om zich te verenigen.

De Antillen hebben hun zelfbestuur eindelijk gekregen, samen met een materiële overvloed. Het nationalisme op de Antillen was een mengeling van sentimentaliteit en racistische elementen alsmede van morele oppositie tegen het paternalisme en de minachting van de landkinderen door de vertegenwoordigers van de koloniale macht.

De politieke macht op de Antillen is in andere handen overgegaan.

De modernisering en integratie van onze gemeenschap zijn echter na deze gebeurtenis uitgebleven.

De politieke leiders op de Antillen hebben zelfs erin gefaald de eerste fase van eilandelijke en inter-eilandelijke of nationale integratie te verwesenlijken.

Zij hadden op zijn minst kunnen proberen het klasse-bewustzijn op te wekken, in plaats van toe te staan dat het bewustzijn van positie en persoonlijke prestige, raciale afkomst en huidskleur ongehinderd konden blijven voortbestaan.

Grote hoeveelheden sociale energie gaan verloren aan het mededingen naar prestige en eer, aan wederzijds wantrouwen, terwijl de Antillen met deze zelfde energie hadden kunnen worden omgebouwd tot een samenleving met minder ongelijkheid, tevens beter geïntegreerd en gezond en waarin een groot deel van hun bevolking grotere waardigheid zou hebben.

Sneller en sneller stapelen de problemen zich binnen onze gemeenschap op. De bevolking neemt jaarlijks toe met een van de hoogste percentages ter wereld, wat een gevaar wordt voor ons gemeenschappelijk bestaan.

De werkloosheid is thans reeds 25% op het eiland met het grootste aantal inwoners; voor zeker 25% van de totale bevolking is het middel van bestaan onzeker en niet stabiel, wat voor deze mensen een voortdurende vernedering is.

De gevolgen voor de gemeenschap zijn een veralechtering van de sociale verhoudingen.

Desorganisatie van het leven in de vorm van criminaliteit, vandalisme zal toenemen; onvernuiddijk zal de bescherming en de zorg van het gezin onvoldoende worden en steeds blijven achteruitgaan bij degenen, die geen geregelde inkomsten hebben.

Intussen lijkt het alsof er maar weinig mensen zijn die zich met dergelijke problemen bezighouden. Het consumptieve kapitalisme blijft op de Antillen bloeien, of beter gezegd op Curaçao en Aruba, alsof er geen crisis nadert.

Alternatief voor een chaotische evolutie. Het oude beeld, dat de hele toestand die door de belangrijke instellingen werd geschapen is inefficiënt geworden.

Het complex van waarden en normen dat de instituten hebben aangegeven als wettelijk en juist en de activiteiten, die daaruit voortvloeien, zijn niet doeltreffend en de nieuwe evolutie te leiden.

Door deze toestand en door hindernissen als discriminatie, onderwetse katholieke moral, "religieuze voorkeur" aan grote gezinnen, armoede en werkloosheid, is de Antilliaanse gemeenschap slecht geïntegreerd.

Onze samenleving wordt overheerst en gehandhaafd door traditionalistische en kapitalistische machten.

Het enige alternatief, zowel in theorie als in werkelijkheid, voor onze gemeenschap en voor een complex van opvattingen die niet rationeel zijn en tot het pre-industriële tijdperk behoren zijn: een systeem, een politieke klas en een ideologie die "sociale rechtvaardigheid" als kardinale punten stellen waar alles om draait.

In een concreet systeem betekent dit: werk voor eenieder, gelijke sociale en economische kansen voor allen, een politiek die op de allereerste plaats tot doel heeft: de welvaart van de meerderheid van de bevolking en in

overeenstemming met dit doeleinde een politiek, die een einde maakt aan de enorme rijkdomsverschillen en de welvaart bij een minderheid die een macht heeft die buiten alle proporties valt van de verhouding tussen de omvang van deze groep en de meerderheid van de bevolking.

Als studenten, maar als Antillianen niet minder, moeten wij ons zeker vrij maken van het laster van historic- en de ongerechtvaardigde vrees voor het socialistische systeem en zijn ideologie. Het politieke "klimaat" op de Antillen heeft de tendens van een koude oorlog. De geest van onze landgenoten wordt vergiftigd met politiek vooroordiel wat hen verhindert de problemen van onze gemeenschap en onze tijd duidelijk te kunnen onderscheiden.

Onze plicht als studenten en Antillianen is:

ons ideologisch te oriënteren;
de problemen van onze omgeving en de fundamentele problemen van het Caribische gebied en Latijns Amerika te analyseren en te vergelijken;

Onze denkbeelden te verkondigen aan onze landgenoten in Nederland en op de Antillen, door middel van een vrije pers;

een klasse met politieke bewustzijn te scheppen op basis van een progressieve ideologie.

Pakt aan onze toekomst, strijd voor sociale rechtvaardigheid
Progressieve Antillianen, verenigt U.

Studenten actie
ter stimulering van
Sociale bewustzijn en het
Politieke Bewustzijn van de
Antillianen, die in Nederland
studeren.